

ἦν αἰσθάνομαι· καὶ μ' ὄλον τοῦτο εἶμαι ζωγράφος. Ὡ! τοῦτο χιλιάκις τὸ ἀνεκάλυφα ὁ ἴδιος παρατηρῶν τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ καθρέπτην. Ἐκτὸς τούτου, ὄλοι τὸ ἀναγνώριζον, ὅσοι δηλαδὴ βλέπουν καὶ ἀναγινώσκουν τὰς σκιαγραφίας καὶ τὰς εἰκόνας μου.

Εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ νέος· κατοικῶ ἐκεῖ· πολὺ ὑψηλά, εἰς τὴν στενωτέραν τῶν ὁδῶν, ἀλλὰ φῶς δὲν μοῦ λείπει, διότι τὸ δωμάτιόν μου ὑπέρεκειται ὄλων σχεδὸν τῶν στεγῶν τῶν παρακειμένων οἰκιῶν.

Ἡ στενοχωρία, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, εἶνε ἀνέκφραστος. Ὁ ὀρίζων μου, ὅστις ἄλλοτε ἀπετελεῖτο ἀπὸ δάση καταπράσινα καὶ χλοερὸς λειμῶνας, τώρα δὲν εἶνε εἰμὴ αἱ ἀμαυραὶ κεραμίδες τῶν στεγῶν, καὶ αἱ αἰωνίως καπνίζουσαι καὶ τὸσον ἐνοχλητικαὶ καπνοδόχοι. Πρὸς ταύτας ἀκόμη δὲν συνήνησα οὔτε φίλον οὔτε ἄλλον τινὰ γνωστόν, ὅστις νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ διὰ φιλόφρονος μειδιάματος.

Ἐσπέραν τινά, περίλυπος καὶ μελαγχολικός, ἐκαθήμην πλησίον τοῦ παραθύρου μου· ἠγέρθη καὶ τὸ ἦνοιξα, ἀλλ' ὁποία ἐκπληξίς! Αἰσθημα χαρᾶς ἐπέπλησε τὴν καρδίαν μου.

Εἶδον πρόσωπον, τὸ ὅποιον πολλάκις εἰς τὴν πατρίδα μου ἠτένισα μετ' εὐχαριστήσεως· ἦτο στοργύλιον, μὲ ἔβλεπε δὲ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀμετάβλητον μειδιάματόν του· τὸ ἐνοήσατε; Ἦτο ἡ Σελήνη! Ἡ ἀγαπητὴ μου καὶ ἀρχαία Σελήνη! Ἡ αὐτὴ πάντοτε, ἀμετάβλητος καὶ ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔβλεπα καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅπου αἱ ἀκτίνες τῆς διεπέρων τὰ πυκνὰ τῶν δένδρων φυλλώματα, καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν αἱμασιῶν ἔφθανον μέχρι τοῦ προσώπου μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατωπρίζετο ὀλόκληρος ἐντὸς τοῦ πτωχικοῦ μου δωματίου· συγχρόνως δὲ μοὶ ὑπέσχετο ὅτι θὰ τὸ πράττῃ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ὅταν ἐξέρχεται· καὶ πράγματι, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν της· κρῖμα μόνον ὅτι αἱ ἐπισκέψεις τῆς διαρκοῦσι τὸσον ὀλίγον!

Ὅσακις ἔρχεται, πάντοτε, ὡς καλὴ φίλη, καὶ μοὶ διηγεῖται, πότε τὸ ἓν, πότε τὸ ἄλλο, ὅ,τι δηλαδὴ εἶδε τὴν παρελθούσαν ἢ προπαραλθούσαν ἑσπέραν.

— Ζωγράφιζε λοιπὸν, φίλε μου, ὅ,τι ἐκάστοτε σοῦ διηγούμαι, μοὶ εἶπε τὴν πρώτην ἑσπέραν, καὶ οὕτω θὰ κατορθώσῃς ὄφραϊοτάτην συλλογὴν εἰκόνων.

Τὴν συμβουλήν της τὴν ἠκολούθησα ἔκτοτε καὶ θὰ ἠδυνάμην μετ' ὀλίγον, κατὰ τὴν ιδέαν μου, νὰ ἐκδώσω εἶδος τι «Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτός», ἀλλὰ εἰκονογραφημένων. Μὴ νομίσητε ὅμως ὅ,τι μετ' ὀλίγον μέλλετε νὰ ἀναγνώσητε εἶνε τὸ ἴδιον, ὦ, ὄχι, εἶνε μόνον ὅ,τι ἤκουσα παρὰ τῆς Σελήνης καὶ τίποτε περισσότερον ἢ μᾶλλον καὶ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν εἶνε, ὑπάρχουν δηλαδὴ ἀναμειγμένα καὶ ἰδικαί μου σκέψεις, διότι δὲν ἦτο ἄλλως δυνατόν νὰ μοῦ τὰ λέγῃ ὄλα ἡ Σελήνη, καθότι

πολλάκις τὴν ἠμποδίζον τὰ παρεντιθέμενα νέφη.

Ἐσπέρα πρώτη.

«Τὴν παρελθούσαν νύκτα», οὕτως ἤρχισεν ἡ Σελήνη, «διέσχίζον τὴν καθαρὰν τῶν Ἰνδιῶν ἀτμοσφαῖραν, κατοπτριζομένη ἐντὸς τῶν διαυγῶν ἐκεῖ ὑδάτων· αἱ ἀκτίνες μου, περιέργοι, προσεπάθουν νὰ διεισδύσωσι διὰ μέσου τῶν πυκνῶν συμπλεγμάτων, ἅτινα ἐν εἰδῇ ὀστράκου χελώνης ἐσχημάτιζον οἱ κλώνες καὶ τὰ φυλλώματα παναρχαίων πλατάνων, ὅτε κόρη τις τοῦ Ἰνδοῦ, ταχύπους ὡς ἡ ἀντιλόπη καὶ ὠραία ὡς ἡ Εὐα, ἐξῆλθε τοῦ δρυμοῦ. Ἐφαίνεται τὸσον εὐθυμος, ὅσον καὶ ζωηρὰ τὸ δέρμα της ἦτο τὸσον λευκὸν καὶ διαφανές, ὥστε ὀλίγος κόπος μοὶ ἐχρειάσθη ἵνα μαντεύσω τοὺς διαλογισμούς της· οἱ ἀκανθῶδεις θάμνοι τῆς ἐσχίζον τὰ σανδάλια, ἀλλ' ἐκείνη ταχέως πάντοτε ἐπροχώρει· τὰ θηρία, ἅτινα ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸν ποταμόν, ὅπου ἔσβυσαν τὴν δίψαν των, ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐπέειραζον, ἀλλὰ καὶ ἔντρομα ἀπεμακρύνοντο, φοβούμενα τὴν ἀνημμένην δαῖδα, ἣν ἡ κόρη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Ἦδη ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμόν. Κύψασα ἀπέθηκε τὴν δαῖδα ἐπὶ τοῦ ἡσυχίου ρεύματός του, τὴν ἀφῆκε καὶ διὰ τῶν μελανῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της, οἵτινες ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ἐπιμήκων μεταξίνων βλεφαρίδων της, ἠκολούθει ἐναγωνίως τὸ ἀπομακρυνόμενον φῶς. Ἦξευρεν ὅτι, ἐὰν ἔκαιεν ἡ δᾶς ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο τὸ βλέμμα της, τότε ὁ ἐρωμένος της ἐξῆ· ἐὰν ὅμως ἔσθυνε, τότε ἦτο νεκρός. Καὶ ἔκαιεν ἡ δᾶς, καὶ διηνεκῶς παρήγοντο νέαι φλόγες, ἐνῶ ἡ καρδία της ἠγαλλία καὶ ἔτρεμεν ἐναλλάξ· ἐγонуπέτησε καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται· ἴσως πλησίον της ἀνεπαύετο ὑπούλης συνεσπειρωμένος ψυχρός τις ὄφις, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὸν ἀπόντα... Αἶφνης ἠγέρθη καὶ μὲ φωνήν, ἐν ἣ ἐφαίνετο ὅλη ἡ εὐτυχία της:

«Ζῆ! ζῆ!» φωνάζει.

Καὶ ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει:

«Ζῆ! ζῆ!».

Ἐσπέρα δευτέρα.

«Χθές», ἤρχισε πάλιν ἡ Σελήνη, «ἔβλεπον ἐντὸς μικρᾶς πλακοστρώτου αὐλῆς, ἐν μέσῳ ὑψηλῶν παλαιῶν οἰκιῶν, ὄρνιθα τινὰ μὲ τοὺς νεοσσούς της· μικρὸν χαριέστατον κοράσιον ἐπήδα τριγύρω της· ἡ ὄρνις ἐξηγηρίωθη καὶ περιφοβὸς ἦνοιξε τὰς πτέρυγὰς της, ἵνα προφυλάξῃ τὰ μικρὰ της· ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἐξηκολούθει νὰ πηδᾷ, καὶ θὰ τὸ ἔκαμνε πολὺν καιρὸν ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἐνεφανίζετο ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ πατρός της, ὅστις, ἀφ' οὗ τὴν ἐπέπληξε, τὴν ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθῃ κατηρηχυμένη εἰς τὴν οἰκίαν.

Σήμερον ὅμως τὸ ἑσπέρας, πρὸ ὀλίγων μόλις λεπτῶν, πάλιν αἱ ἀκτίνες μου εἰσέδυσαν εἰς τὴν αὐλήν· ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτει· μετ' ὀλίγον ὅμως θά-

ρυβος ἔπληξε τὰς ἀκοάς μου· στρέφω τὸ βλέμμα καὶ ἀνακαλύπτω τὸ κοράσιον, τὸ ὅποιον ἀκροποδητὴ ἐπλησίασε τὸν ὄρνιθῶνα, τὸν ἦνοιξε καὶ εἰσῆλθε· ἔντρομα, τὰ δυστυχῆ πτηνὰ, ἐκακάζον δυνατὰ καὶ ἐστεργύζον ἀτάκτως γύρω της· ἡ μικρὰ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ τὰ κατεδίωξεν. Ἐθύμωσα φοβερὰ μὲ αὐτὸ τὸ κακὸ κορίτσι, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πτηνὰ νὰ ἡσυχάσουν, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη, ὅτε εἶδον καὶ πάλιν τὸν πατέρα της νὰ ἐξέλθῃ καὶ πλήρης ὀργῆς νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ σφοδρότερον ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν.

Ἐκείνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· διέκρινα δὲ δύο μεγάλα δάκρυα, ἅτινα κατήρχοντο ἐπὶ τῶν στοργύλων παρειῶν της.

Τί θές λοιπὸν ἐδῶ κάθε βράδυ; τὴν ἐρωτᾷ.

— Ἦθελα νὰ φθάσω τὴν ὄρνιθα, τοῦ ἀπήνησε τρέμουσα, καὶ νὰ τὴν φιλήσω, διότι χθὲς τὴν ἠνόχησα!

Καὶ ὁ μὲν πατήρ, συγκεκνημένος, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὸ ἄθῳν κοράσιον, ἐγὼ δὲ τῆς ἐφίλησα τὸ στόμα καὶ τοὺς ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της.

X.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προπληρωτοὺς Συνδρομητὰς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπάρτ καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρετικῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἅδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητὰς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν μυθιστορημάτων:

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

καὶ τῆς

ΣΙΚΕΛΙΚΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

δύνανται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα 24 φύλλα ἐκ τοῦ ἡμετέρου γραφείου ἀντὶ δραχμῆς μόνον. Οἱ δὲ ἐγγράφομενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, λαμβάνουσι δωρεὰν τὰ 24 ταῦτα φύλλα. Συνδρ. ἐτησία δρ. 8.

Φύλλα προηρούμενα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεότατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.